ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Grimmove, br\bratri Grimmove - Honzíček a Grétička.pdb

PDB Name: Honzíček a Grétička
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 8.4.2003
Modification Date: 8.4.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Honzíček a Grétička

Wilhelm a Jacob Grimmové

Přeložila a souhlas s publikací dala Jitka Janečková
Zdroj http://www.pohadky.org/index.html

U jednoho hlubokého lesa žil chudý dřevorubec se svojí ženou a svými dvěmi dětmi; chlapec se jmenoval Honzíček a holčička Grétička. Živobytí měli bídné a jednou, když do země přišla velká drahota, už nedokázal obstarat jejich denní chleb.

Jak na to i večer v posteli myslil a samými starostmi se převracel, vzdychnul a řekl svojí ženě:

"Co s námi jen bude? Jak svoje ubohé děti uživím, když sami pro sebe nic nemáme?"

"Víš co, muži?" odvětila žena: "Brzičko ráno děti odvedeme do lesa co možná nejhlouběji,.tam rozděláme oheň a dáme jim každému kousek chleba, pak půjdeme po své práci a necháme je tam samotné. Více domů cestu nenajdou, a tak se jich zbavíme."

"Ne, ženo." řekl muž: "To nikdy neudělám, jak bych mohl přenést přes srdce, že bych své děti zanechal v lese? Divá zvěř by jistě na ně přišla a roztrhala je."

"Ach ty, hlupáku," řekla žena: "pak musíme všichni zemřít hlady, můžeš hoblovat prkna na rakve."

A pokoje mu nedala, dokud muž nakonec nesouhlasil.

"Je mi těch ubohých dětí líto." řekl muž nakonec.

Děti však nemohly taky z hladu usnouti a slyšely, co macecha otci povídá. Grétička se jala hořce plakat a řekla Honzíčkovi:

"Co s námi jen bude?!"

"Tiše, Grétičko," pravil Honzíček: "netrap se, já nás nějak ochráním!"

A když staří usnuli, vstal, natáhnul si kabátek, otevřel dveře a vyplížil se ven. Měsíc jasně svítil a bílé štěrkové oblázky, které ležely před domem, se blyštěly jako pravé krejcary. Honzíček se sehnul a nasbíral tolik kamínků, kolik se mu vešlo do torničky. Pak se vrátil a řekl Grétičce:

"Buď klidná, milá sestřičko, a pokojně spi, Bůh nás neopustí."

A sám si lehnul zpět do postele.

Když nastal nový den, ještě dříve než vyšlo slunce, přišla macecha a obě děti probudila:

"Vstávejte, vy lenoši, jdeme do lesa na dřevo!"

Potom jim každému dala kousek chleba a řekla:

"Tu máte něco k obědu, ale nesnězte si to dříve, protože nic jiného už nedostanete!"

Grétička dala chléb do zástěrky, protože Honzíček měl v torničce oblázky. Potom se vydali společně na cestu do lesa. Když byli kousek cesty ušli, Honzíček se zastavil a zpět k domu pohlédl, a takto se to každou chvilku opakovalo. Tu otec pravil:

"Honzíčku, na co stále koukáš a zůstáváš pozadu, dávej pozor a neloudej se!"

"Otče," odvětil Honzíček: "dívám se na svoji bílou kočičku, které sedí nahoře na střeše a dává mi sbohem."

Tu žena řekla:

"Ty hlupáku, to není tvoje kočička, to je jen ranní sluníčko, které svítí u komína."

Honzíček se ale na kočičku nedíval, nýbrž vždy vytáhnul z torničky jeden zářivý oblázek a hodil jej na cestu.

Když přišli doprostřed lesa, řekl otec:

"Děti, nyní nasbírejte dříví, já vám rozdělám oheň, abyste se u něj mohly ohřát."

Honzíček a Grétička nanosili celou hromadu klestí, které pak muž zapálil. Když se plameny rozhořely, žena řekla:

"Nyní si lehněte k ohni, děti, a odpočiňte si, my jdeme kácet dříví. Jakmile budeme hotovi, přijdeme a odvedeme vás."

Honzíček a Grétička se posadili k ohni, a když nastalo poledne, snědl každý svůj kousek chleba. A protože slyšeli rány sekerou, věřili, že otec je nablízku. Ale to nebyla sekera, nýbrž větev, která byla na jednom suchém stromě přivázaná a vítr s ní do něj sem a tam bušil.

A když tak dlouho jen seděli, padaly jim víčka únavou a za chvíli oba usnuli tvrdě. Když se konečně probudili, byla už temná noc. Grétička se jala plakat a naříkat:

"Jak se z toho lesa dostaneme?"

Honzíček ji však uklidňoval:

"Jen chvilku počkej, dokud měsíček nevyjde potom cestu domů již najdeme."

A když vyšel měsíc, vzal Honzíček sestřičku za ruku a šli podle oblázků, které se v měsíčním světle třpytily a zářily jako ryzí krejcary a cestu jim ukazovaly.

Celou noc kráčeli a s rozedněním Honzíček a Grétička přišli opět k otcovskému domu. Zaklepali na dveře, a když jim žena otevřela a viděla, že jsou to Honzíček a Grétička, řekla:

"Ach vy neposlušné děti, copak jste v tom lese tak dlouho spaly? My už jsme myslili, že se nechcete domů vrátit."

Ale otec se zaradoval, neboť mu těžce leželo na srdci, že je nechal samotné v lese.

Nedlouho potom koukala zase bída ze všech koutů a děti slyšely, jak matka v noci v posteli k otci pravila:

"Všechno už jsme snědli, máme už jen půl bochníčku chleba, pak bude naše trápení u konce. Ty děti musejí pryč! Musíme je zavésti ještě hlouběji, aby cestu vícekrát nenašly! Je to naše jediná záchrana!"

Muži z toho bylo těžko u srdce a pomyslil si:

"Bylo by lepší, kdyby ses o poslední sousto se svými dětmi rozdělil."

Ale žena na to neslyšela, lála mu a činila výčitky. Kdo řekne A musí říci i B, a když poprvé povolil, musel to učinit i podruhé. Děti byly ještě vzhůru a slyšely ten rozhovor. Když staří usnuli, Honzíček vstal a chtěl jít ven sbírat štěrkové oblázky jako prve, ale žena dveře zamknula a Honzíček nemohl ven. Ale utěšoval sestřičku, řkouc:

"Neplač, Grétičko, klidně spi, však nám milý Pán zase pomůže!"

Brzičko ráno přišla žena a zvedla děti z postele. Každé z nich dostalo kousíček chleba, ještě menší než předešle. Na cestě lesem drobil Honzíček chleba v torničce, občas se zastavil a drobeček chleba hodil na zem.

"Honzíčku, proč stále zastavuješ a ohlížíš se?" zeptal se otec: "Jdi řádně svou cestou!"

"Dívám se na svého holoubka, který sedí na střeše a chce mi dát sbohem." odvětil Honzíček.

"Hlupáku," řekla žena: "to není tvůj holoubek, to je ranní slunce, které nahoře za komínem svítí."

Ale Honzíček po cestě stále házel drobečky.

Žena zavedla děti ještě hlouběji do lesa, odkud by se více navrátit nemohly. Pak rozdělali velký oheň a matka jim řekla:

"Zůstaňte tu sedět, děti, a když budete unavené, můžete se trochu prospat. My jdeme do lesa a budeme kácet dřevo. Večer, až budeme s prací hotovi, přijdeme a odvedeme vás."

Když bylo poledne, rozdělila se Grétička o chleba s Honzíčkem, který svůj kousek na cestu rozdrobil. Pak oba usnuli a nastal večer a nikdo pro ubohé děti nepřišel. Probudily se až do hluboké temné noci a Honzíček utěšoval sestřičku, říkouc:

"Jen počkej, Grétičko, dokud nevyjde měsíc, pak drobečky chleba, které jsem naházel na cestu, uvidíme a ony nám ukáží cestu."

Když vyšel měsíc, zvedli se Honzíček s Grétičkou, ale žádný drobeček více nenašli, neboť tisíce ptáčků, kteří v lese a po polích sem tam létají, je sezobalo.

Honzíček řekl Grétičce:

"Stejně cestu domů najdeme!"

Ale nenašli ji. Šli celou noc a ještě den od rána do večera, ale z toho lesa nevyšli a byli tak hladoví, neboť neměli nic než pár malin a borůvek, které našli cestou. A protože byli oba velmi unavení, že už je nohy nemohly déle unésti, tak se položili pod jeden strom a usnuli. Nastalo už třetí ráno od chvíle, kdy opustili otcův dům. I jali se ho opět hledat, ale dostávali se stále hlouběji a hlouběji do toho lesa, a pokud brzy nepřijde nějaká pomoc, musejí v něm bídně zahynout.

Když bylo poledne, uviděli na jedné větvi sedět krásného sněhobílého ptáčka, který tak krásně zpíval, že zůstali stát a jemu naslouchali. A když byl píseň dokončil, zamával křídly a letěl před nimi a oni šli za ním, dokud nedorazili k chaloupce, na jejíž střechu se posadil.

Když k té chaloupce blížeji přišli, tu uviděli, že je celá postavená z chleba, zdobená je koláči a okna má z čirého cukru.

"To je přímo jako pro nás uděláno," řekl Honzíček: "abychom tu požehnanou hostinu okusili. Já si vezmu kousek ze střechy a ty Grétičko, ochutnej kousek okna, bude to jistě slaďoučké."

Honzíček se natáhl do výšky a ulomil si kousek střechy, aby vyzkoušel, jak to chutná. Grétička se postavila k okenní tabuli a křupala ji.

Tu se ozval z chaloupky tenký hlásek:

"Křup, chrup, škrab

kdo ujídá můj hrad?"

A děti odvětily:

"To jen vítr, bratříček

měsíce a hvězdiček."

Děti jedly dále, bez toho, že by se nechaly zmást. Honzíček, kterému střecha převelice chutnala, si utrhnul pěkně velký kousek a Grétička utrhnula jednu celou okenní tabuli, oba se pak posadili a pochutnávali si. Tu se pojednou otevřely dveře a stařičká žena, která se opírala o berličku, se vyplížila ven. Honzíček a Grétička se velmi polekali, že jim jídlo z rukou vypadlo, co právě drželi. Ale stařenka pokývla hlavou a pravila:

"Ale, milé děti, kdepak jste se tu vzaly? Jen pojďte dovnitř a zůstaňte u mě, já vám nic zlého neudělám!"

Popadla oba za ruce a zavedla je do chaloupky. Pak jim nanosila dobré jídlo, mléko a lívance s cukrem, jablky a oříšky.

Potom jim dvě krásné postýlky bíle povlékla, Honzíček i Grétička se položili do nich a mysleli, že se ocitli v nebi.

Ta stařenka se k nim měla přátelsky, avšak byla to zlá čarodějnice, která na děti číhala, a tu chaloupku postavila pouze, aby je sem přivábila. Když nějaké dítě do její moci upadlo, tak je zabila, uvařila a snědla, a to byl pro ni svátek. Ta čarodějnice měla rudé oči a daleko neviděla, ale měla velmi jemný čich jako nějaké zvíře a ucítila, když lidé přicházeli.

Když Honzíček a Grétička do její blízkosti přišli, tu se smála zlomyslně a řekla zlověstně:

"Teď vás mám, už mi neuniknete!"

Brzičko ráno, dříve něž se děti probudily, vstala, a když je tak spanilé s růžovými tvářičkami viděla odpočívat, pravila si pro sebe:

"To bude šťavnaté sousto!"

Pak svýma vrásčitýma rukama popadla Honzíčka a odnesla jej do malého chlívku a zavřela za ním zamřížované dveře. Mohl křičet, kolik chtěl, nic mu to nepomohlo. Pak šla ke Grétičce, zatřásla s ní a poručila jí:

"Vstávej, holka líná, nanos vodu a uvař svému bratrovi něco dobrého, on sedí venku v chlívku a musí ztloustnout. Až bude tlustý, pak ho sním!"

Grétička se jala hořce plakat, ale všechno bylo nadarmo, musila udělat, co si zlá čarodějnice přála. Nyní uvařila Honzíčkovi to nejlepší jídlo, ale sama Grétička nedostala k jídlu nic jiného než račí skořápky. Každého rána se čarodějnice ploužila ke chlívku a volala:

"Honzíčku, vystrč prstíček, abych zkusila, zda jsi dost tlustý!"

Ale Honzíček vystrčil ven kůstku a stařena, která měla oči zakalené, nemohla nic vidět a myslela, že je to Honzíčkův prst, a byla velmi překvapená, že stále netloustne. Když uplynuly čtyři týdny a Honzíček zůstával stále hubený, tu ji přešla trpělivost a už nechtěla déle čekat.

"Hej, Gréto!" zavolala na dívenku: "Hoď sebou a nanos vodu! Ať je Honza tlustý nebo tenký, ráno ho zabiji a uvařím!"

Jak bědovala ubohá Grétička, když musela nosit vodu, jak se jí po tvářích kutálely slzy.

"Milý Bože, pomoz nám!" prosila: "Raději, kdyby nás divá zvěř v lese roztrhala, to bychom alespoň zemřeli společně."

"Nechej si ty řeči!" okřikla ji stařena: "Stejně ti nic nepomohou!"

Druhého dne zrána musela Grétička zavěsit kotel s vodou a pod ním rozdělat oheň.

"Nejprve upečeme," řekla stařena: "pec mám rozpálenou a těsto vyhnětené."

Přivolala Grétičku k peci, ve které šlehaly plameny.

"Vylez nahoru," poručila jí: "a podívej se, zda-li je dobře rozpálená, zda můžeme dovnitř sázet chleba."

A až by byla Grétička u pece, chtěla ji tam stařena strčit a zavřít za ní, aby se tam upekla a ona ji mohla sníst. Ale Grétička pochopila, co má zlá čarodějnice za lubem, a tak řekla:

"Já nevím, jak to mám udělat, jak tam vlezu?"

"Hloupá huso," řekla čarodějnice: "ten otvor je přece dost velký, jen se dobře dívej, já sama jím prolezu."

Vysoukala se nahoru a strčila hlavu do pece. Tu do ní Grétička strčila, až vlétla dovnitř, zabouchla za ni železné dveře a zastrčila závoru. Ha! To se jala čarodějnice strašlivě výt a naříkat, ale Grétička utekla pryč a ta zlovolná stařena se tam bídně upekla.

Grétička běžela rovnou za Honzíčkem, otevřela chlívek a zvolala:

"Honzíčku, jsme zachráněni, ta stará čarodějnice je mrtvá!"

Tak Honzíček vyskočil ven jako ptáček z klece, když mu otevřou dvířka. Radostně si padli kolem krku, poskakovali a líbali se. A protože se již více neměli čeho bát, šli zpět do té čarodějnické chalupy. V každém rohu stála truhla s perlami

a drahokamy.

"To je daleko lepší než štěrkové oblázky." řekl Honzíček a nabral si do torničky, kolik se tam vešlo.

A Grétička pravila:

"Já chci domů taky něco přinést."

A naplnila si zástěrku.

"Ale teď jdeme pryč," řekl Honzíček: "abychom byli z toho čarodějnického lesa co nejdříve venku."

Když šli pár hodin, dorazili k široké řece.

"Nemůžeme na druhou stranu," pravil Honzíček: "není tu žádná stezička ani můstek."

"Nepluje tu ani žádná loďka," odvětila Grétička: "ale tam pluje bílá kachnička, když ji poprosím, snad nám pomůže na druhou stranu."

A zvolala.

"Kachničko, kachničko, předrahá

tu stoji Honzíček a Grétička,

žádný most ani stezička

vezmi nás na svá bělostná záda."

Kachnička k nim připlula, Honzíček si na ni sednul a zavolal na sestřičku, aby se k němu posadila.

"Kdepak," řekla Grétička: "to by bylo pro kachničku těžké, musí nás převézt jednoho po druhém."

Tak to dobré zvířátko učinilo, a když byli oba šťastně na druhém břehu a ještě chvíli kráčeli, tu se jim zdál les povědomý a stále známější, až se před nimi konečně objevil v dálce jejich rodný dům. Tu počaly děti utíkat,vřítily se do světnice a padly svému otci kolem krku.

Ten muž od té hodiny, kdy zanechal své děti v lese, nebyl šťastný a jeho žena umřela. Grétička vytřepala zástěrku a perly a drahokamy se rozlétly po světnici. A Honzíček k tomu házel plné hrsti z torničky. Tak bylo všem starostem rázem konec a oni spolu dál žili v čisté radosti.

Zazvonil by zvonec,

že pohádky je konec.

Však běžela tudy myš,

vzala ten zvonec.

Chyť ji!

Kdo ji dohoníš!